

Sygn. akt: III U 1770/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2014r. w O.

sprawy z odwołania K. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 30.09.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. Ś. prawo do emerytury począwszy od 28.07.2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30.09.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił K. Ś. prawa do emerytury.

K. Ś., reprezentowany przez pełnomocnika – siostrę J. N. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, w którym wniósł o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) M. w L..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że K. Ś. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS nie uznał bowiem jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia od 02.11.1977r. do 30.04.1993r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L., ponieważ ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

K. Ś. jest uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W dniu 28.06.2013r. K. Ś. złożył w Oddziale ZUS wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 30.09.2013r. ZUS odmówił mu prawa do tego świadczenia uznając, że osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymuje się łącznym stażem pracy w wymiarze 25 lat, lecz nie przepracował 15 lat w szczególnych warunkach. Organ rentowy zakwestionował wykonywanie pracy przez ubezpieczonego w szczególnych warunkach bowiem nie przedstawił on żadnego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

K. Ś. urodził się dnia (...) Zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) w zw. z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- na dzień 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził wymagane powyższymi przepisami 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Pozostałe przesłanki warunkujące przyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia nie były przez ZUS kwestionowane.

Na okoliczność pracy w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. w okresie od 02.11.1977r. do 30.04.1993r. odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy, z którego wynika, że był tam zatrudniony w okresie od dnia 02.11.1977r. do dnia 30.04.1993r. na stanowisku ślusarz remontowy i ślusarz-spawacz (k. 6 a. e.).

Sąd w celu ustalenia rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornym okresie, dopuścił dowód z zeznań świadków i przeprowadził dowód z dokumentów z akt osobowych odwołującego.

Z zeznań świadków: A. G. (k. 32v a.s.), J. S. (k. 32v a.s.), wynika, że odwołujący przez cały sporny okres zatrudnienia od 02.11.1977r. do 30.04.1993r. pracował w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. wyłącznie jako spawacz.

Świadek A. G. zeznał, że pracował razem z K. Ś. w (...) Kombinacie Budowlanym w L. – przekształconym później w (...) M.. Przyjął się do pracy pod koniec 1974r. i pracował tam do 1993r. - około 20 lat. Świadek podał, że odwołujący podjął pracę około 2-3 lata po nim i pracował cały czas wyłącznie jako spawacz. Charakter jego pracy nie zmieniał się. Świadek podał, że on pracował w magazynie i pamięta, że odwołujący pobierał od niego z magazynu rzeczy potrzebne do spawania, np. płaskowniki, kątowniki. Dodał, że pracy dla spawaczy było dużo. A. G. podkreślił, że nie zawsze w firmie angaż odpowiadał temu co się faktycznie robiło. Zmiana angażu wynikała z kwestii finansowych i dodatków do pensji, a nie z tego, co się faktycznie robiło.

Podobnej treści zeznania złożył świadek J. S., który zeznał, że pracował z odwołującym w Kombinacie w L. od 1974r. do 1993r. i był jego brygadzystą. Również on w angażu miał wpisane ślusarz-spawacz, a zajmował się tylko spawaniem. Świadek podał, że odwołujący też zajmował się tylko spawaniem, nie zajmował się czynnościami typowo ślusarskimi. Wyjaśnił, że stanowisko ślusarza w angażu dopisywali im po to, by była możliwość zwiększenia stawki. Dodał, że on

by uzyskać prawo do wcześniejszej emerytury musiał również odwoływać się do Sądu. Uzyskał korzystne dla siebie rozstrzygnięcie i jest na emeryturze.

Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadków. Świadczyli to osoby, które pracowały z odwołującym w spornym okresie, znały więc doskonale specyfikę jego pracy. Ich zeznania były spójne, konsekwentne, wzajemnie się uzupełniały tworząc logiczną całość.

Zeznania świadków znajdują też potwierdzenie w dokumentacji z akt osobowych. Ich analiza wskazuje, że stanowisko pracy odwołującego określone było zasadniczo jako „ślusarz – spawacz” (vide angaże i przeszerogowania oraz protokoły z przeprowadzonego egzaminu kwalifikacyjnego na Centralne Warsztaty z dnia 20.07.1983r.), jednakże w ocenie Sądu przeprowadzone dowody osobowe nie budzą wątpliwości, że w istocie odwołujący w całym spornym okresie zajmował się wyłącznie pracami spawalniczymi.

Sąd przeprowadził również dowód z dokumentów z akt sprawy o sygn. III U 124/12 dot. świadka J. S.. Ich analiza wskazuje, że świadek uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury począwszy do 14.12.2011r., z uwzględnieniem okresu zatrudnienia w (...) M. w L.. Jak wynika z uzasadnienia wyroku z dnia 15.05.2012r. Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody przyjął, że J. S. pomimo angaży „zbrojarz- spawacz” i „ślusarz – spawacz”, zajmował się w rzeczywistości wyłącznie pracami spawalniczymi (vide wyrok z dnia 15.05.2012r. wraz z uzasadnieniem).

Sąd odstąpił od przesłuchania w charakterze strony samego odwołującego K. Ś. gdyż, jak wynikało z twierdzeń jego pełnomocnika, jest on po udarze mózgu w bardzo złym stanie zdrowia uniemożliwiającym stawianictwo na rozprawie i przesłuchanie.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że zachodzą podstawy do zaliczenia odwołującemu okresu pracy od dnia od 2.11.1977 r. do 31.03.1984 r. i od 2.04.1984r. do 30.04.1993r. tj. 15 lat, 5 miesięcy i 28 dni tj. z wyłączeniem dnia 01.04.1984r., który nie został odwołującemu zaliczony do ogólnego stażu pracy), w którym to okresie K. Ś. jako spawacz wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace o których mowa w wykazie A dziale XIV poz. 12 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Na marginesie dodać należy, że Sąd nie znalazł podstaw do zaliczenia odwołującemu jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w Z.. Z dokumentów z akt osobowych wynika, że K. Ś. w (...) w Z. pracował wyłącznie jako ślusarz. Niezależnie od powyższego staż pracy w szczególnych warunkach odwołującego z tytułu jego zatrudnienia w (...) M. w L. był wystarczający do uznania spełnienia przesłanki 15 letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

K. Ś. spełnił też pozostałe warunki wymagane do nabycia prawa do spornego świadczenia. Ukończył 60 lat, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na OFE na dochody budżetu Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd uznał, że K. Ś. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia (...) stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. Dopiero tego dnia odwołujący spełnił ostatnią konieczną przesłankę do nabycia wcześniejszej emerytury tj. ukończył 60 lat.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy art.477¹⁴§2 kpc jak w pkt. 1 wyroku.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a ww. ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia ZUS odpowiedzialnością za nieprzyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia już na etapie postępowania przed ZUS. Z uwagi na fakt, iż K. Ś. nie przedstawił żadnego świadectwa wykonywania

pracy w szczególnych warunkach ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporny okres, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego Sąd orzekł na mocy art.118 ust.1a ww. ustawy jak w pkt. 2 wyroku.